Geachte voorzitter, leden van de stadsdeelcommissie, overige aanwezigen,

Dinsdag 21 november ontvingen wij 2 flyers in onze brievenbus: een pamflet van de PVV en een briefje met het gemeentelijk lettertype met daarop een uitnodiging om te komen inspreken. Na twee keer lezen en dankzij het PVV-pamflet begrepen wij dat niet de gemeente Enschede de afzender is, maar de PVV. Het had de lokale PVV gesierd als dat voor elke lezer direct duidelijk is. Tegelijk ben ik de PVV dankbaar. Want zonder hun berichtje had ik hier niet gesproken en niet geweten dat er een AZC aan de Parkweg is bedacht.

En daarmee kom ik gelijk aan de eerste kern van mijn verhaal. Want waarom is de gemeente, mijn lokale overheid niet de eerste die mij hierover informeert? Als de PVV mensen kan informeren binnen een straal van ruim 1 kilometer vanaf het geplande AZC, waarom kan de gemeente dat dan niet? Ik las in de stukken een uitgebreid communicatieplan waarbij “in een straal van 500 meter” iedereen wordt geïnformeerd. In dit geval zijn dat vooral bedrijven en kleine plukjes Stadsveld, Pathmos en Twekkelerveld. De winkelcentra van Stadsveld en Pathmos liggen op respectievelijk 850 en 920 meter van het beoogde AZC. Dat is 10 minuten lopen.

Om eerlijk te zijn: ik had meer van uw leervermogen verwacht na de vorige AZC-kwestie in 2015. Na alle protesten in het verleden tegen de opvang van kwetsbare groepen in andere stadsdelen. Uw communicatie is gericht op het zenden, op het brengen van de boodschap dat u al een besluit heeft genomen. NIET op het zorgvuldig samen met uw inwoners een besluit vóórbereiden. Dat voelt – zelfs voor mij – als door de strot van uw inwoners drukken. En daarmee verbindt u niet, maar drijft u uw eigen inwoners uit elkaar en bevordert u polarisatie. Dat nemen wij u kwalijk.
En voor de goede orde en reagerend op eerdere sprekers: óók van de wijkraad Twekkelerveld hebben wij niets vernomen. Zij spreken dan ook niet namens ons.

Vluchtelingen. Asielzoekers. De term gelukszoekers heb ik eerdere sprekers horen gebruiken en ook vanavond in de diverse zalen al gehoord. Zijn het gelukszoekers? Ja! Iedereen die in een slechte of ongewenste situatie leeft, zoekt verbetering of geluk. Of beter: een toekomst. Voor zichzelf, voor hun gezin, voor de kinderen. Dat geldt ook voor elke Nederlander die de afgelopen 100 jaar een beter leven zocht of zoekt in Amerika, Canada, Australië en Nieuw Zeeland (na de oorlog), België of Monaco (voor de belastingen) of Oost-Europa (voor boeren die hier geen toekomst meer hadden). Zij maakten keuzes, deden concessies, pasten zich aan. Pasten zich in. Hoe moeilijk dat soms ook was.

Een gelukzoeker is ook een van mijn kinderen die in transitie is. Die ik in een nieuwe identiteit eindelijk geluk zie vinden. Hij neemt lastige beslissingen, toont lef en bijt door alle pijn heen. Ook hij zoekt geluk en doet wat daarvoor écht nodig is. Hoe moeilijk ook. En ik ben trots op hem.

Geluk zoeken gold ook voor mijn Poolse ex, die in 1999 naar Nederland kwam om een leven op te bouwen. Met wie ik anderhalf jaar lang niets anders deed dan Nederlandse taal, taal en nog eens taal leren. Die op haar

kraambed haar eerste sollicitatiebrief schreef en na 20 maanden in Nederland een baan kreeg op haar eigen (universitaire) niveau. Ook zij zocht geluk en deed daarvoor wat écht nodig was. Hoe moeilijk ook.

Als je écht geluk zoekt, dan doe je daar moeite voor. En dan hoop je dat anderen jou daarin steunen en helpen. En dat brengt mij bij de tweede kern van mijn verhaal: een AZC is géén dumpplek. Het moet een plek zijn van waaruit mensen hun geluk kunnen vinden en hun toekomst op kunnen bouwen. Dus: zoek de initiatieven op in uw stad die u daarbij kunnen helpen. Breng de bezwaren en angsten in beeld en help die weg te nemen. Grijp onverbiddelijk in als het AZC onveiligheid en criminaliteit tot gevolg heeft. Wie hier het geluk zoekt en daarvoor écht moeite wil doen, is wat mij betreft welkom.

Maar dan verwacht ik wél een lokale overheid die zorgvuldig nadenkt en écht communiceert in plaats van zendt. Die verder kijkt dan het besluit alléén en die verantwoordelijkheid neemt voor zowel de eigen als de nieuwe inwoners. Die niet de “slechts” voldoet aan een opvangplicht, waarbij uiteindelijk iedereen verliest. Maar een overheid die alles (!) uit de kast haalt om de komst van vluchtelingen om te buigen tot een beter leven voor iedereen. Want dat kan! Uw verantwoording gaat véél verder dan een besluit tot vestiging.
Dat verdien ik. Dat verdienen mijn stadsgenoten. Dat verdient onze samenleving. Dat verdienen degenen die wij opvangen. En dat verdient de toekomst van ons allemaal. Ongeacht huidskleur, geloof, geslacht of overtuiging.

Ik dank u voor uw tijd!

Jeroen Heuvel (& Simone)
Inwoners Twekkelerveld